

сять, тай подадуться в гóрод! Вони й перше, на канікулах тут послідні годи не жили, а то що б тепер . . . де вже там! Учених дітей не вдержиш біля невчених батьків. Їм тут нудно буде: день-два, тай повтікають!

Василина. А знаєш, сестро, ти правду говориш! І я вже нуджуся!

Явдоха. Сидіть без діла нудно!

Василина. А все-таки, я думаю, як би в нас був такий будинок, де можна б гарно розміститись, що б кожному окрема кімната, щоб ніхто не заваджав, то вони б тут довше побули.

Явдоха. А хто ж їм буде заваджать: у нас будуть спать, у батьків обідать. По обіді, захотів, віконницю зачинив — спи; а вечером, по холодку на прохóдку — так, як і в гóроді!

Василина. Ой, тісно, тісно в нас . . .

Явдоха. Ще ж то не жонаті, та вже тісно; — а як поженяться на таких панянках, що й ні приступу, тоді вони й носа сюди не покажуть.

Василина. А вже ж! Треба стрóити нові, великі гóрниці — це не прості люде, що як нема де в хаті, то ліг у клуні, або на дворі; — таких дітей не можна приймати у прадідівській мужичій хаті.

Явдоха. Що ж? Заложить землю у банк, та пострóїть для приїзду вчених синів палац — саме по-хазяйськи!